

Յորժամ ի տիւ ամսրայնի խնդակամ
 Հասի խրախ՝ ընդ զօրութիւն իմ վստան,
 Ոչ զրտացի թէ կեանք մարդոյ զվստասան,
 Մեկնին անդարձ, յայնժամ կացի եւս անշան:
 Այն ինչ շրեղ աւուրք աշնան եկին փոյթ,
 Յորում մշակն յիւր ի վստոսակ յար ճգնի,
 Ջատոր ցորեան իւր համբարել թարթափի,
 Ա՛հ, ես մրայն մնացի կարօտ պարենի:
 Ահա այսպէս ի վեշտս ի ցաւս անդադար
 Տերեւածափ յիմ ծերութեան անողոր
 Չմերայնիս ցուրտ ի դամբան ես կարօտ
 Կամ, ո՛հ, չուտտ, անապաւն եւ անոր:
 Ուսո՞ տէր իմ, զթիւ աւուրցս քանի՞ օն
 Չի քաց թողից զիմ բնութիւն բարձրայօն
 Հատեալ լացից աղիողորմ զառնապէս
 Եւ հաշուեցից զաւաղ մեղացս քանի՞ օն:
 Ս. Գ.

ԷԳՈՒԱՐՏ ԳԻՒԼՈՐԻԷ.

Եւրոպական թերթերն կը գուժեն թէ, Հայագէտ եւ Հայասէր Պ. Է. Գիւլօրիէ՝ հանրածանօթ գիտնական Գաղղիացի մատենագիրն, անցեալ Գեկտեմբեր ամսոյ 42/24 ին վախճանել է ի Փարիզ:

Պ. Գիւլօրիէ Գաղղիոյ Գեղարուեստից Ակադեմիայի անդամ ընտրուելով 1864 ին, հայկական ուսմանց պատուաւոր ներկայացուցիչն հանգիստացած էր ի Գաղղիա, եւ Հայ Պատմագրաց Շարքին գաղղիերէն երկհատոր ընդարձակ հրատարակութեանը գործակցութեամբը, Խաչակրութեանց արեւելեան պատմագրաց մեծ Հաւաքածոյքն յաջողութեամբ ի գլուխ հանելու գործոյն՝ թանկագին աշխատակցութիւն մ' ունեցած, ինչպէս նաեւ Գաղղիոյ արտաքին գործոց գիււանատան հին պաշտօնագրերէն՝ մեր Աւետիք Պատրիարքին երկաթեայ Գլմակաւորն լինելու հաւանականութիւնը զօրացնող վաւերական վկայութիւններ գուրս բերելու եւ ի լոյս ընծայելու հետամուտ գտնուած է, մինչեւ իսկ իւր հայկական գրականութեան ուսմանը կատարելագործելոյ համար Եջմիածնայ թանգարանէն ինչ ինչ պատմական գրեանք եւ հայկական ձայնագրութեան խաղերուն վրայօք

ընդարձակ տեղեկութիւնք խնդրած լինելով, սոյն գրեանքն առ ինքն յուղարկուելոյն առթիւր Վեհափառ Հայրապետին յատուկ օրհնութեան մի կոնդակին եւս արժանացած էր, ի նշան բարձր գոհունակութեան զիւր վաստակոցն:

Պ. Գիւլօրիէ վերջին ժամանակներս Փարիզու արեւելեան կենդանի լիզուաց Գպրանոցին մէջ՝ արգի հայերէն լեզուի ուսումը կաւանդէր, եւ ամբողջ Գաղղիոյ մէջ այժմ ինքն էր միայն որ հայկական գրականութեամբը կը զբաղէր:

Աւստի եւ իւր մահը, որ գատարկութիւն մ' կ'իթողու Գաղղիոյ հայկական ուսմանց գիտութեանը մէջ, ցաւալի կորուստ մի է մանաւանդ մեզ Հայոցս համար, ոյց սրտից մէջ քաղցր յիշատակ եւ երախտագիտական անջինջ զգացում մի կը թողու, ի նպաստ եւ ի պարծանս մեր ազգային գրականութեան՝ իւր մատուցած անգնահատելի եւ արժանաւոր ծառայութեամբը, որք իւր անուան փառքն եղած են ընդանդակ աշխարհի առաջ:

Սոյն ծառը Վաղարշապատու օրիորդաց վարժարանի աշակերտուհեաց կողմանէ կարդացուեցաւ Վեհաբանում ի ներկայութեան Եղգիս Վեհափառ Հայրապետի ի շնորհաւորութիւն մեծափառ Տօնի Օսնեղեան և Եստուածայայտնութեան Քրիստոսի:

Մ Ե Ր Ք Ա Ղ Յ Ր Ի Կ Հ Ա Յ Ր

ՄԵՐ ՀՇՄԱՐԻՏ ԲԱՐԵՐԱՐ:

Աշակերտներս շատ ենք սիրում կիւրակէ և տօն օրերը, անհամբեր սպասումներ, թէ երբ շարաթուան աշխատութիւնից յետոյ պէտքէ հետեի եօթներորդ օրը, որ մենք ձգենք գիրք և դաս և հանգստանանք, Բայց եթէ իմանաք Հայր, թէ ինչպէս սրտատրոփ սպասումներ ասն անհատական օրերին, երբ ոչ միայն հանգստանումներ, այլև հասնում մեր սրտի բաղձանքին, Գիտէք, ի՞նչպիսի բաղձանք են դոքա, զիտէք, ի՞նչ օրերի համար եմ ասում, Ո՛հ, այդ օրերը շատ չեն, այդ երջանկութիւնը ամենքի համար չէ, այդ օրերը տարուան մէջ սակաւաթիւ են, այդ երջանկութիւնը պահուած է միայն Սուրբ Էջմիածնի հովանեաց ներքոյ գտնուած մանուկ սերնդի համար, Այդ պէն օրերն են, որոնք մեզ արժանացնում են մանկութեան Բարեկամ, մանուկներին սիրող, մանուկների ապագան լուսաւոր առնող Բարերարիդ ներկայութեանն ու օրհնութեանը:

Այդ օրերից մէկն է այսօր: